

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lutego 2024 r.
sprawy Ł. K.
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt VII Ka 258/23
utrzymującego w mocy
wyrok łączny Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej
z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt IX K 773/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego Ł. K. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K., Kancelaria Adwokacka w [...], kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100 groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu Ł. K. w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sygn. akt IV KK 544/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt IX K 773/22, połączono skazanemu Ł. K. kary jednostkowe orzeczone w wyrokach opisanych w pkt 1, 2 i 4 komparycji wyroku i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniach obowiązujących przed 24.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę łączną 9 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet ww. kary zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, a następnie umorzono postępowanie w zakresie wyroku opisanego w pkt 3. komparycji wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt VII Ka 258/23, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w brzmieniach obowiązujących przed 24 czerwca 2020 r., przejawiające się w połączeniu kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z 13 marca 2019 r. sygn. akt II K1085/18, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z 16 września 2019 r. sygn. akt IX Ka 908/19,
- Sądu Rejonowego w Rybniku z 23 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 608/18, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z 30 września 2019 r. sygn. V.2 Ka 357/19
- Sądu Rejonowego w Bielsku - Białej z 13 listopada 2020 r. sygn. akt IX K 1514/19

i jednoczesnym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z 15 października 2019 r. sygn. akt II K 911/19 (w którym orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności) z powodu stwierdzenia na podstawie wykazu wykonywanych kar zawartym w opinii o skazanym na karcie 540 akt sprawy wykonania w całości tej kary pozbawiania wolności z dniem 4 listopada 2020 r., skutkującego brakiem możliwości objęcia wyrokiem łącznym tej kary, w sytuacji, gdy błędnie

wprowadzono do wykonania w dniu 5 listopada 2019 r. karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach, bowiem w tym okresie - zgodnie z literalnym brzmieniem art. 80 kkw powinno być kontynuowane wykonywanie pierwszej w kolejności orzekania i prawomocności kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku, które rozpoczęło 23 września 2019 r. i bezpodstawnie przerwano 5 listopada 2019 r., co w efekcie powinno doprowadzić do uznania braku wykonania tej kary, a w konsekwencji do objęcia jej wyrokiem łącznym na mocy przywołanych przepisów”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej, a także o uchylenie wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bielsku-Białej, zasądzenie na rzecz adwokata K. K. zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym według norm prawem przepisanych, albowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części oraz o zwolnienie skazanego Ł. K. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego, w szczególności opłaty od kasacji w wypadku pozostawienia kasacji bez rozpoznania albo jej oddalenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Bielsku-Białej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

W treści kasacji obrońca sformułował jeden zarzut, mający polegać na rażącym naruszeniu prawa materialnego, mogącym mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. poprzez pominięcie przy łączeniu kar jednostkowych kary, która – jego zdaniem - niesłusznie została uznana za wykonaną. W pierwszej kolejności zauważenia wymaga, że zarzut ten stanowi powielenie zarzutu apelacyjnego, który został tam sformułowany jako błąd w ustaleniach faktycznych. Sąd odwoławczy ustosunkował się do tego zarzutu w rubryce 3.2. swojego uzasadnienia, powołując się przy tym na dokument z k. 540 wskazujący na odbycie przez Ł. K. kary roku pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Siedlcach wyrokiem z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt II K 911/19, w okresie od dnia 5 listopada 2019 r. do dnia 4 listopada 2020 r. W istocie więc obrońca w kasacji nie mógł zarzucić naruszenia prawa materialnego, skoro Sąd odwoławczy go nie stosował, a jedynie zaaprobował ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu I instancji utrzymując wyrok w mocy. Nadto, obrońca optuje za połączeniem kar i przyjętym stanem prawnym, a jedynie nie zgadza się z uznaniem jednej z kar poddawanych analizie w przedmiotowej sprawie za wykonaną, a zatem nie kwestionuje podstawy materialnoprawnej wyroku lecz w dalszym ciągu dokonane przez Sąd I instancji i zaaprobowane przez Sąd II instancji ustalenia faktyczne, co jest zabiegiem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym.

Podkreślenia przy tym wymaga, że w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego kwestia kolejności wykonywania kar nie podlega weryfikacji. Ustalenie finalnej kolejności odbywania kar leży w kompetencji organów postępowania wykonawczego i to ewentualnie na tym etapie skazany może zgłaszać zastrzeżenia do podjętych w tym przedmiocie decyzji. Obrońca, powołując się na treść art. 80 § 1-1a k.k.w., pomija kolejne przepisy, w tym art. 80 § 2 k.k.w., który przewiduje możliwość odstępstwa od ogólnej zasady wykonywania kar izolacyjnych według daty ich wpływu do wykonania z uwagi na „względy penitencjarne”, a także choćby art. 80 § 4 k.k.w., który reguluje kwestię obliczania okresu kary, której wykonanie z jakichkolwiek powodów przerwano. Nadto, obrońca powołując się na nieprawidłowości w zakresie uprzedniego wprowadzenia do wykonania kary ze sprawy II K 911/19 nie wykazał w istocie żadnych błędów w toku postępowania

wykonawczego, a jedynie wskazał na „nieznane skazanemu powody”, dla których zdecydowano się zmienić kolejność wykonywania kar. Skoro w toku postępowania wykonawczego przerwano karę orzeczoną wyrokiem zapadłym w sprawie III K 608/18, wprowadzając jednocześnie do wykonania karę wymierzoną wyrokiem w sprawie II K 911/19 i skazany odbył tę ostatnią w całości, to nieuprawnionym jest twierdzenie, że kary ze sprawy II K 911/19 nie można uznać za wykonaną tylko z tego powodu, że przyczyny przerwania poprzedniej są skazanemu nieznane.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając pobyt skazanego w zakładzie karnym, zwolnienie sądowe z kosztów postępowania rozpoznawczego w obu instancjach oraz korzystanie z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Uznając za zasadny wniosek wyznaczonego z urzędu obrońcy Ł. K.– adw. K. K. o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu według norm przepisanych, Sąd Najwyższy na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. z Kancelarii Adwokackiej w B. wynagrodzenie w kwocie 442,80 zł, w której zawarto podatek od towarów i usług, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]

